

III.

Somut günlük gerçeği içinde aranan biçim olasılıkları, günlük beden manzaraları. Elinde ayna, *“Zira bir şeyin kendi nefsi kendi nefsi gözünü boyayan çıplak. Gül ile görmesi, kendi nefsi ayna gibi başka koklayan çıplak. Kadın, erkek, bir şeyde görmesine benzemez.”* çocuk çıplak. Bağdaş kuran, sigara içen, ney, kaval üfleyen çıplak. Bir sonraki kareye sıçrayacakmış gibi çömelen, sıçrasa, çizgi roman aktörüne dönüşecek olan çıplak. Birbirini izleyen kareler. Leke çeşitlemeleri. Kahve içen çıplak. Taşa bakan çıplak. Şifacı çıplak. İtalyan çizgi romanları, hayalet filmleri, çıkartmaları, yapıştırılmaları, kesmeleri, pencereye yapıştırmak için, cam altına çıkartmak için, katlamak için. Varidat. Benzer sahneler arasında çeşitlemeler. Özerkleşir, bağımsızlaşır gibi oldukları an metnin bütününe bağlanan çeşitlemeler. Bitmiş bir imge binasına, sonlanmış bir kompozisyona dönüşmeyen bir dilbilgisi, her an her şeyin çıkartılabileceği, her an her şeyin eklenebileceği bir sözdizimi. Avrupa’da hümanistlerin talep ettiği *varietas* –bedenlerin/renklerin çeşitliliği– betimlemeyi zenginleştiren, duygulanım kiplerini çeşitleyen retorik bir kompozisyon ilkesi, burada önemli olan çeşitlilik, tekrar, modifikasyon: onun sürekli açtığı bir farklılığın derinliği. Klasik hümanist resim kendini ortaya koyarken, burada sadece görünen için açılan, kendini ortalımayan bir mekan. Bir şeye, bir desene, bir nesneye özen göstermek istendiği için ona

III.

Formal possibilities sought within their concrete everyday reality, body landscapes from everyday life. A nude applying make-up to her eyes, a mirror in her hand. A nude smelling a rose. A nude woman, man, child. A nude which squats as if she is about to leap into the next frame, and if she did, she would turn into a graphic novel hero. Frames following each other. Variations in maculation. A nude drinking coffee. A nude looking at a rock. A healer nude. Italian graphic novels, ghost movies, stickers, labels, cut-outs, to stick on windows, to place under glass, to fold. Inspirations. Variations on similar scenes. Variations which connect to the whole of the text the moment they appear to become autonomous, independent. A grammar which does not transform into a finished structure of images or a finalized composition, a syntax from which any element can be removed at any time, to which any element can be added at any time also. *Varietas*, in other words the variety of form and colour, and the demand of European humanists is a rhetorical principle of composition which enriches depiction and diversifies modes of affection, whereas here what matters here are variety, repetition and modification: the depth of a difference constantly opened up by it. While classical humanist painting presented itself, what we have here is a